

eller tilbageholdelsen. Tiden regnes fra tidspunktet for bortførelsen eller tilbageholdelsen og til indgivelsen af tilbagegivelsesansøgningen til fogedretten. Tidspunktet for fogedrettens afgørelse er uden betydning. Er barnet ulovligt tilbageholdt, regnes fristen fra det tidspunkt, hvor barnet skulle have været bragt tilbage til forældremyndighedsindehaveren.

Efter *nr. 2* kan tilbagegivelsen nægtes, hvis der er en alvorlig risiko for, at tilbagegivelsen vil være til skade for barnets sjælelige eller legemlige sundhed eller på anden måde sætte det i en situation, som det ikke bør tåle. Vurderingen af, om en sådan risiko kan anses at foreligge, må ske på grundlag af objektive forhold. Det er ikke en betingelse, at risikoen for barnet er umiddelbar foreliggende. Efter bestemmelsen kan nægtelse endvidere ske, hvis tilbagegivelsen på anden måde vil sætte barnet i en situation, som det ikke bør tåle.

Af bestemmelsens *nr. 3* fremgår det, at fogedretten kan nægte tilbagegivelsen, hvis barnet selv modsætter sig denne, og det har nået en sådan alder og modenhed, at der bør tages hensyn til dets mening. Denne bestemmelse må anses som en væsentlig modifikation i tilbagegivelsespligten begrundet i hensynet til, hvad der er bedst for barnet. En tilsvarende bestemmelse findes ikke i intern dansk fogedret, men som anført i bemærkningerne til § 1, stk. 2, er der i praksis tilbageholdenhed med gennemtvungelse over for børn, der har nået en vis alder og modenhed, og som modsætter sig tilbagegivelse. Efter § 16 skal der, inden fogedretten træffer afgørelse om tilbagegivelse, finde en samtale sted med barnet, hvis det har nået en sådan alder og modenhed, at der bør tages hensyn til dets mening.

Bestemmelsen i *nr. 4* indebærer, at tilbagegivelse nægtes, hvis denne ikke vil være forenelig med grundlæggende principper her i landet til beskyttelse af menneskelige friheder og rettigheder. Bestemmelsen må anses for en særlig ordre public klausul med begrænset rækkevidde, således at den alene kan komme til anvendelse i ekstraordinære undtagelsessituationer.

Til kapitel 5

Kapitel 5 indeholder generelle regler om sagsbehandlingen i forbindelse med anmodninger om anerkendelse eller fuldbyrdelse efter Europarådskonventionen og anmodninger om tilbagegivelse efter Haagerkonventionen. Bestemmelserne i § 12, § 15, stk. 1, og §§ 16-18, er fælles for begge konventioner, medens § 13 vedrører sager efter Europarådskonventionen og § 14 og § 15, stk. 2, sager efter Haagerkonventionen.

Til § 12

Bestemmelsen indeholder regler om, hvilke myndigheder der er kompetente til at behandle en anmodning efter såvel Europarådskonventionen som Haagerkonventionen samt om sprogkrav til anmodningen.

Efter *stk. 1* er det fogedretten, som er kompetent til at behandle sager om tvangsfuldbyrdelse af udenlandske afgørelser om forældremyndighed og samværsret og om tilbagegivelse af børn. Dette er også tilfældet med hensyn til indenlandske afgørelser.

Anmodning til fogedretten kan efter Europarådskonventionen fremsættes af forældremyndighedsindehaveren, af den, som har omsorgen for barnet, eller af den, som har samværsret med barnet. Efter Haagerkonventionen kan anmodning fremsættes af den, som hævder, at barnet uretmæssigt er unddraget vedkommendes myndighed i strid med bestemmelsen i § 10. Dette kan såvel være en fysisk som en juridisk person, og f.eks. vil de sociale myndigheder eller en plejehospital efter bestemmelsen kunne fremsætte anmodning om udlevering til fogedretten.

Stk. 2 stiller krav om, at anmodninger til fogedretten skal være affattet på dansk eller være ledsaget af en dansk oversættelse. Fremmedsprogede dokumenter, der vedlægges ansøgningen, skal ifølge 2. pkt. ligeledes være oversat til dansk, men fogedretten kan dog bestemme, at dette er unødvendigt. Sprogkravet er af betydning for den udlænding, der uden om centralmyndighederne henvender sig direkte til fogedretten. I dette tilfælde påhviler det ansøgeren selv at drage omsorg for, at anmodningen og eventuelt andre dokumenter er oversat til dansk.

For så vidt angår udenlandske henvendelser til den danske centralmyndighed om tvangsfuldbyrdelse her i landet mener arbejdsgruppen, at det i bekendtgørelsen om centralmyndighedens virksomhed bør bestemmes, at de også kan være affattet på engelsk.

Såvel Europaråds- som Haagerkonventionen lægger op til i videre udstrækning at anvende fremmedsprog i forbindelse med ansøgninger. Efter Europarådskonventionens artikel 6, stk. 1, litra b, skal centralmyndighederne acceptere henvendelser affattet på både engelsk og fransk. Efter Haagerkonventionens artikel 24, stk. 1, gælder det samme ved henvendelser om udlevering af børn. Europarådskonventionens artikel 6, stk. 3, og Haagerkonventionens artikel 24 og 42, giver mulighed for, at der ved tilslutning til konventionerne kan tages forbehold herfor, efter Haagerkonventionen dog kun således, at enten fransk eller engelsk udelukkes. Arbejdsgruppen har foreslået, at Danmark, på samme måde som det er besluttet i Norge, bør udnytte forbeholdsmuligheden